

בשנער

ידיעות קיבוץ הזורע - כ"ג בחשון התש"פ - 21.11.2019

על מיסים וקהילה, איזון וחברה צודקת
בועז בש חרץ' | עמוד 9

חיזום '3 המשאלות' ומתחם התיירות - מאמרי דעה
אסף בר / חנן נגרי / דני בנימין | עמוד 3

מדור השו"ת חוגג
הריאיון ה- 50! | עמוד 10

התנדבות-עזרה-תרומה סינטיה שדה - 'קרן אור'
יהונתן בן צבי | עמוד 8

תוכן עניינים

- 3 | ענייני השעה א'
יוזמת 3' המשאלות' ומתחם התיירות - מאמרי דעה
3 | אסף בר
5 | חנן נגרי
6 | דני בנימין
- 8 | התנדבות • עזרה • תרומה
סינטיה שדה / יהונתן בן צבי
- 9 | ענייני השעה ג' -
על מיסים וקהילה, על איזון וחברה צודקת / בועז בש מרץ
- 10 | חגיגות ה-50 לשו"ת של דני נהב
- 14 | משולחן הביטוח
/ שלומית נגרי
- 14 | ענייני השעה ג'
תגובה לתגובה / משה כהן
- 15 | היה היה
'כמו בסתיו הציפורים' / צוות הארכיון
- 16 | סלפי הזורע
- 16 | תרבות ופנאי
ממרחבי הרשת
קווים לדמות / ריימונד אליס
טיפת מיתולוגיה / אהוד דור
- 17 | שביליסטים
יומן מסע / ניר רענן
- 18 | לקראת שבת
פרשות השבועיים / דובי זמר
אחרי הכל שיר
סוף פסוק
- 19 | לוח מודעות
- 20 | שו"ת
דין אופק-ריט / דני נהב

מערכת בשער

ערכת
אילת ראטס

עיצוב ועריכה גרפית
אנה אבריאלי

טלפון
050-7450642

דוא"ל

bashaar.hazorea@gmail.com

הגהה
עמוס אורן

תמונת שער
נוף של מיליון דולר. צילם: דוד ראטס

הפצה
שי מוריס, רינה רשקוב

השתתפו בניליון זה
אסף בר, חנן נגרי, דני בנימין, סינטיה שדה,
יהונתן בן-צבי, דני בנימין, חנן נגרי,
בועז בש מרץ, משה כהן, שלומית נגרי,
צוות הארכיון, ריימונד אליס, אהוד דור,
ניר רענן, דובי זמר, דין אופק-ריט,
דני נהב ואילת ראטס.

נדל"ן בהזרע - מיזם 3' המשאלות' ומתחם התיירות / אסף בר

לחברים שלום,

(כלומר, 'מינימום הוצאת כסף מהכיס שלנו').
 2. שותף איכותי שמביא ידע מוכח והון, ומתאים לנו ברמה הערכית והתרבותית.
 3. איכות סביבה - פעילויות ללא זיהום או הפרעה, מהיבט של ריח, רעש וכדומה.
 4. תרומה לקיבוץ בהיבט של מקומות תעסוקה פוטנציאליים, שירותים נוספים (לצורך או למכור) ומיתוג.

לאחר מספר שנים של ניסיונות שלא הגיעו לכדי בשלות, בשלהי הקדנציה של אלון פלד, הגיעו/בשלו' לפתע שלושה פרויקטים מאוד משמעותיים, שענו באופן מלא על ארבעת הפרמטרים האלו: הקמת מרלו"ג (מרכז לוגיסטי) עם יבואן בשר מהגדולים בארץ; הקמת בית סיעודי עם החברה הגדולה בארץ בתחום ('עמל'); והקמת מרכז מסחרי, משולב חללי עבודה משותפים, עם חברה מצליחה בתחום ('מיקסר').

צורך ומצב כלכלי של קיבוץ הזרע
 לשמחתי, אני יכול להביע את דעתי האישית, שמצבו של הקיבוץ איתן +. אין לנו חובות כלפי חוץ או פנים, שאינם מגובים ב'מזומנים' ואפילו יש לנו רזרבות קלות ליום סגריר, שישמרו על יכולתנו לשלם פנסיות

ולתמוך בבעלי צרכים מיוחדים (ועוד כמה מטרות נעלות). אבל אנחנו פוזלים לצדדים ורואים קיבוצים שמצבם לא רק 'איתן', ויודעים גם לחלק רווחים גדולים לחברים מדי שנה (ואיתם נוסעים לחו"ל ועוזרים לילדים ולנכדים) **ובצדק גם אנחנו רוצים יותר.**

עכשיו, אם תסכימו איתי, שאנחנו דנים על הקצפת ולא על הלחם, אזי נותר לנו להחליט על מה אנחנו מוכנים לוותר בשביל לקבל יותר. סביר להניח שכל אחד מאיתנו מרגיש קצת אחרת בהתאם למצבו האישי, לחששותיו וצרכיו, וכל בחירה תהיה לגיטימית, אבל בשביל שמשהו יקרה צריך בסוף לקבל החלטה.

<<<

בשער | 3

מכיוון שיש לי הרבה מה לומר, ויכולת הקשב של הציבור בשיחות הקיבוץ, עמוסות הפרטים והארוכות, מוגבלת ובצדק, החלטתי לנסות לפרוש בכתב את רוחב היריעה, כפי שאני מבין אותו. אני מזהיר, שזה לא יהיה קצר וגם אין חובת קריאה...

לאחר שנים לא מעטות של דשדוש בענפים הקיימים, התקיים (ולא בפעם הראשונה) לפני מספר שנים תהליך אסטרטגי במגזר העסקי, שמטרתו לבחון את היתרונות והחסרונות, הסיכויים והסיכונים שיש לנו, ולהצביע על הכיוון (או הכיוונים), שבהם

יחס הסיכוי-סיכון הוא הנכון ביותר עבורנו. זאת כאשר נקודת המוצא היא (ואני מניח שאין חולק על כך), שלא ניתן להגדיל באופן משמעותי סיכויים לרווחים גדולים יותר, ללא השקעות נוספות הכרוכות בסיכון לצידן (סיכון לאי הצלחה). התהליך העמוק והיסודי, שבוצע בעזרת יועצים חיצוניים, הצביע בסופו של דבר על כך, שלצערנו, הסיכוי להגדיל באופן מהותי את פעילות המדגה, הגד"ש, הרפת ומב"א (ארבעת הסוסים המובילים שלנו, לא כולל פ"פ) הוא נמוך (!) ומנגד יש לנו אפשרויות נרחבות וייחודיות לפיתוחי נדל"ן.

המסקנה שעלתה, אם כן, אושרה והובאה לידיעת הציבור הרחב היא, שכיוון הצמיחה העיקרי של המגזר העסקי בהזרע לשנים הקרובות, יהיה באמצעות פיתוח נדל"ן מניב ופרויקטים בתחומי האנרגיה, ובכך רוכז המאמץ בשנים האחרונות. לדאבוננו, במהלך השנים הראשונות גילינו, שעיסוק בנדל"ן באזור שלנו אינו טריוויאלי. אזורנו אינו נמצא בשיא הביקוש (משלל סיבות) וההצעות השונות שהגיעו אל שולחנו, לא ענו על הציפיות שלנו, שבקווים כללים ניתן להגדירן כך:

1. רמת סיכון נמוכה לקיבוץ מבחינת השקעה פיננסית

מס איזון

כיום מס האיזון, שלהערכת האישית מעיב על שכבה גדולה של חברים, הינו בהיקף של קצת פחות מחמישה מיליון ₪, ומאפשר לנו לממן את השירותים הנרחבים המסובסדים, שאנו מעניקים לחברים בתחומים השונים, אותם הגדרנו כ'ערכי ליבה'. שלושת הפרויקטים הנדל"נים שהוזכרו מקודם, צפויים להניב בעוד כעשר שנים הכנסה פאסיבית בגובה זה, ובמהלך עשר השנים הראשונות מחצית מסכום זה. כלומר, מהרגע שבו הפרויקטים יחלו להניב (מייד עם סיום בנייתם), תהיה אפשרות תיאורטית לקיבוץ לחתוך בחצי את מס האיזון, וכעבור עשר שנים לערך לוותר עליו כליל. כמובן שזה תלוי בהצלחת הפרויקטים ובהחלטות הקיבוץ לעניין זה.

תיירות

לפני הרבה שנים הונחה לפתחו של הקיבוץ דילמה בנושא התיירות. משלל סיבות הקיבוץ בחר לדחות על הסף את העיסוק בתחום זה (בזמנו, אף אני הייתי מהמתנגדים הנחרצים מתוך מועצת המנהלים). לאורך השנים שחלפו מאז, נוצרה הבנה שמדובר על תחום שאסור לגעת בו, וזאת למרות שמעולם לא התקבלה החלטה פורמאלית באסיפה, שפסלה זאת מסיבה כזו או אחרת (עקב היעדר ערכיות או היתכנות כלכלית, או כל סיבה אחרת). ואכן, גם לאורך

השנים האחרונות, היה ברור לצוות הנדל"ן, שאנו לא עוסקים בצורה אקטיבית בחיפוש עסקה תיירותית באזור האורווה.

ואז הגיעו 'מיקסר' והציגו את חזונם. להזכירנו, תחילה בדקנו יחדיו את אזור בתי הקומתיים (כי הם העדיפו להימנע מהשקעה גדולה בתחום זה), אך הסתבר כי אין היתכנות במיקום הקומתיים. בשלב הבא נבחן אזור התיירות (כלומר, אזור האורווה, שם יש לנו זכויות על שטח של 12 דונם בייעוד תיירות). מבחינתנו, התיירות בשלב זה היא סוג של אילוץ (לקיום העסקה כולה), אך בהחלט ייתכן שלאחר מספר שנים נתרשם כי זו פעילות טובה להזורע (כמו בניר דוד, עין חרוד וקיבוצים רבים נוספים) ונרצה אף אנחנו לעסוק בה בעצמנו.

העסקה - סיכוי - סיכון

בפרויקטים נדל"ניים ההשקעה הכספית גדולה ותקופת ההחזר היא ארוכה (ביחס להשקעה בתעשייה לדוגמה). אך מנגד, היכולת לגייס מימון, ללא ביטחונות נוספים, היא גבוהה (יכולת = אחוז המימון, תקופת המימון וגובה הריבית). על מנת לגייס מימון טוב, נדרש לשעבד

את הנכס (כמו משכנתא) ועל כן העסקה המוצעת ב'שלוש המשאלות' היא בדיוק זו. אנו צפויים לגייס 80% מעלות הקמת הפרויקט באמצעות מימון בנקאי, ולשעבד תמורת זאת את הנכס שיוקם ותו לא. כלומר, גם אם הפרויקט יקרוס ונאבד את מרבית חזקתנו, לא נידרש להביא 'כסף מהבית', ובתרחיש הגרוע ביותר שאני יכול להעלות על הדעת, יעמוד בכניסה לקיבוץ, מצד שמאל, נכס יפה ומושקע שניב תשואה למישהו אחר. הוא עדיין יספק עשרות מקומות עבודה פוטנציאליים,

"הרגע שבו הפרויקטים יחלו להניב (מייד עם סיום בנייתם), תהיה אפשרות תיאורטית לקיבוץ לחתוך בחצי את מס האיזון, וכעבור עשר שנים לערך לוותר עליו כליל. כמובן שזה תלוי בהצלחת הפרויקטים ובהחלטות הקיבוץ לעניין זה."

-

"אנו צפויים לגייס 80% מעלות הקמת הפרויקט באמצעות מימון בנקאי, ולשעבד תמורת זאת את הנכס שיוקם ותו לא. כלומר, גם אם הפרויקט יקרוס ונאבד את מרבית חזקתנו, לא נידרש להביא 'כסף מהבית' ובתרחיש הגרוע ביותר יעמוד בכניסה לקיבוץ נכס יפה ומושקע שניב תשואה למישהו אחר."

הוא עדיין יאפשר לנו לרכוש שירותים ('סופרמרקט', חנות אופניים, מסעדה...) ולמכור שירותים שונים ולדעתי (בלבד), גם מצב זה הינו עדיף על המצב הקיים כיום. אבל כמובן שאנחנו לא נכנסים לפרויקט בשביל להיכשל בו, ויש מנעד רחב בין הצלחה מסחררת לבין כישלון מוחלט, ואני מאמין שנצליח לאורך זמן ליהנות מאוד מפרויקט זה.

מדוע אנחנו לא שותפים בתיירות

מכיוון שחשנו, שהציבור יחשוש מאוד להכניס שותף בקרקע בתוך שטחי המחנה, החלטנו כי שטח זה יושכר (כמו בפרויקט של הבית הסיעודי). במצב כזה, כמובן שלא ניתן לשעבד את הקרקע והמבנים מול גיוס הכסף, ועל כן נדרשים להביא את הכסף מהבית (או לשעבד נכס אחר, שאין לנו). על מנת להיכנס להשקעה של כעשרים מיליון ₪ כשותפים 50-50, היינו נדרשים להביא עשרה מיליון ₪ וחשבנו שזה יהיה סיכון גדול מדי עבורנו. אפשרות זו בהחלט שווה דיון נוסף במועמ"נ.

הדרך

כבר לפני מעל חמש שנים, בשלו התנאים וההבנה שעלינו לפתח נדל"ן מניב. נעזרנו לאורך השנים ביועצים ומתווכים וממש לא אצה לנו הדרך. דחינו, כאמור, לאורך תקופה זו לא מעט הצעות, שחשבנו שאינן נכונות לנו בראייה ארוכת טווח, וספגנו ביקורת על היעדר 'הצלחה', במקביל לכך. כיום אנו מביאים בפני הציבור עסקה, שאנו רואים כאטרקטיבית במכלול רחב של נושאים. עסקה שנרקמה במשא ומתן של שנתיים, תוך שאנו נעזרים בטובי המומחים

בתחום, הפועלים במגזר שלנו (קיבוצים ונדל"ן). אנחנו לא 'קבלני הצלחות' ולצערנו אנו רואים, שגם בתחומים בהם יש לנו ניסיון רב שנים (כמו פ"פ והמדגה) לא לעולם חוסן. הכי קל ובטוח זה לשבת עם כיסוי ראש בחדר 'רך', אך אני מעריך שכולנו מסכימים, שאף קיבוץ או אדם לא הצליח ביושבו כך.

לסיכום

להבנתי, מדובר על עסקה המציעה לקיבוץ תזרים כספי משמעותי מיומה הראשון, פוטנציאל להכנסות רבות נוספות בעתיד, ממכירת שירותים ומקומות עבודה, תוך בניית שני מתחמים ברמה הגבוהה ביותר הקיימת (איכות ועיצוב), שיתרמו לגאוה שלנו, ללא ספק. כל זאת ללא שנדרש להוציא או להתחייב על שקל בודד מכיסנו בזמן הנוכחי.

האם זה להיות או לחדול? ממש לא. האם ההצלחה מובטחת? אין דבר כזה. האם תגיע הצעה טובה יותר, ברמת וודאות גבוהה, בטווח הנראה לעין? מניסיון של 5-7

השנים האחרונות, ועל בסיס הידע הרב הצבור אצל היועצים המנוסים המלווים אותנו, התשובה היא לא. לכן, המשמעות של דחיית העסקה כיום היא וויתור על בין 2-3 מיליון ₪ לשנה, לתקופה לא ידועה.

ועכשיו נותר לכל אחד מאיתנו לשקול את שיקוליו, והכל לגיטימי. אין טובים או 'רעים', כולנו יחד באותה סירה ויחד נישא במשמעויות של ההחלטות שנקבל. מי ייתן ונדע להקשיב איש לרעהו בנפש חפצה, ונצליח לקיים דיון ראוי ואיכותי בסיכויים ובסיכונים העומדים לפנינו, על בסיס הערכות ועובדות ולא על בסיס 'צלקות' מן העבר. ■

"כיום אנו מביאים בפני הציבור עסקה, שאנו רואים כאטרקטיבית במכלול רחב של נושאים. עסקה שנרקמה במשא ומתן של שנתיים, תוך שאנו נעזרים בטובי המומחים בתחום... המשמעות של דחיית העסקה כיום היא וויתור על בין 2-3 מיליון ₪ לשנה"

יוזמת '3 המשאלות' - אין הגנה טוטלית / חנן נגרי

הערך 'הרמת מסך' כתוב כך: סילוק חציצה בין שני גורמים וראיתם כאחד. סילוק 'מסך' החוצץ בין חברה-אם לחברה-בת, או בין חברה פרטית לבין הבעלים של החברה וכד'. הסברים נוספים ומפורטים יותר יש באינטרנט ובוודאי גם במקומות נוספים. ■

כאשר אומרים לנו, לחברי הקיבוץ, שבמקרה של תקלות הקיבוץ לא יינזק - למה הם, היזמים, מתכוונים? כי הרי יש חברה, שאמנם הקיבוץ רק שותף בה, והיא 'החברה', אחראית לכל! ובכן, ב'מילון איתאב למונחי בורסה וניירות ערך', תחת

מדוע אני (לא) מתנגד ליוזמת הנדל"ן / דני בנימין

גילוי נאות:

1. הפרויקט כולו יצר אצלי תחילה התנגדות וזאת טרם הכניסה אל פרטיו. זאת כי, כחבר קיבוץ, לא שותפתי בתהליכי גיבוש הרעיון הבסיסי. אני (שוב) מפציר בבעלי התפקידים בקיבוץ - אנא פרסמו דו"ח ביניים, אחת לרבעון (לפחות), לגבי נושאים שנמצאים בטיפולכם או נושאים בהם אתם מתכוונים לטפל. אין צורך להיכנס לפרטים יתר על המידה. אל תסתפקו באמירה (המקוממת למדי): "סיכומי הישיבות שלנו מתפרסמים - תוכלו לקרוא על כך ב'בשער' או באתר". סיכומי הישיבות אינם מספקים די מידע או רקע להחלטות או דיונים.
2. ההתייחסות בהמשך היא, על פי רוב, לסוגיות העקרוניות בלבד.

דוגמאות לכישלונות. אכן רצוי ללמוד מכישלונות, אך אסור שזה ישתק אותנו. עסקאות במקומות אחרים אינן בהכרח מעידות על העסקה המוצעת לנו, אך הן בהחלט אמורות לגרום לנו לנקוט משנה זהירות.

2. כשרואים את המוצר המוגמר אולי קל מאוד היום, למי שלא היה מעורב במהלך השנתיים האחרונות בבחינת החלופות או במשא ומתן, לומר - "אני הייתי יכול להשיג תנאים/שותפים טובים יותר". אין זה הוגן או אתי. אנו צריכים לסמוך על מי ששלחנו לבצע את העבודה, תוך שמירה על זכות הביקורת וחובת הדיווח על כל מידע, שאולי הגיע אלינו, לגבי העסקה ו/או השותפים הפוטנציאליים. כמו כן, מי שאינו אוהב/ מסכים/סומך/מקבל את העסקה המוצעת, יכול תמיד להצביע נגד.

הייתי פעם מחבק עצים:

אני מזדהה אך לא מסכים, עם אלה שמתנגדים לפרויקט המלון מסיבות אקולוגיות. מזדהה, כי גם אני לפני אי אילו שנים התנגדתי לפרויקט המלון, שהוצע לנו אז, מתוך גישה בסיסית שנוגדת הרס של טבע למען מטרות בנייה ותוספת הכנסות. שיניתי בינתיים את דעתי משתי סיבות:

1. במהלך השנים שעברו השתנה מצבו של הזורע, מקיבוץ עם מפעל מצליח ורמת הכנסה סבירה, לקיבוץ שמתקשה כלכלית. המחיר שאני מוכן לשלם כיום, הוא גבוה מהמחיר שהייתי מוכן לשלם אז. מודה - כנראה שאצלי קיים מחיר לעקרונות!
2. בעשור האחרון הבינו בעולם כולו, שכמעט בלתי אפשרי לקדם רעיונות או פרויקטים אקולוגיים בלי ליצור מיזמים כלכליים רווחיים מקבילים. את חיות הבר, בשמורות טבע רבות בעולם, הצילו בעזרת הכנסות מתיירות באותן שמורות, ואת היערות במקומות רבים הצילו בעזרת טיפוח פרויקטים רווחיים, המבוססים על פינוי מבוקר של עצים. ככל שנגרום ליותר אנשים להיחשף לטבע, כך נגביר את דעת הקהל נגד ההרס שלו.

"יסתובבו בקיבוץ כל מיני אנשים בלתי רצויים...":

אינני מזדהה עם אמירות כאלו, ואני מתקשה להבין <<<

שבחים לצד ביקורת:

1. למרות תחושות ה'אנטי', אני רוצה לשבח ולהודות לאלה שטיפלו בפרויקט מטעם הזורע. כנציג הציבור במזכירות הפעילה, נחשפתי קצת לעבודתם וגישתם של בעלי התפקידים בכלל ושל רענן בפרט, ואני סבור שיש להזורע רכז משק בעל ניסיון, תבונה ורגישות חברתית. אין לי כלל ספק שהוא, וגם אלון פלד לפניו, עשו הכל כדי להשיג עבור הזורע את התנאים הכלכליים הטובים ביותר בעיניהם, תוך שמירה על איכות החיים והעקרונות של קהילת הזורע.
2. יחד עם זאת, הביקורת והבחינה שלנו כחברי קיבוץ היא לגיטימית ואף חיונית, וזאת בתנאי שהיא עניינית ולא מתלהמת. חשובה ההסתכלות דרך עיניים אחרות, שלא היו מעורבות בתהליך, וטוב שנשאל את כל השאלות ה'קשות' ונדרוש דיונים חוזרים, עד שנקבל את המידע הרלוונטי לקבלת החלטה על אופן ההצבעה שלנו בקלפי.

בחירת הכלה:

1. בדיוק כפי שעל כל עסק מוצלח שקם יש עשרות שלא הצליחו, כך ישנן דוגמאות של עסקאות כושלות בקיבוצים אחרים. אין בעיה לכל מי שמתנגד למשהו (ולא חשוב אם מדובר בעסקה או בנישואין), למצוא

מקצוע. לא ניתן לעשות זאת בעזרת יועצים, בדיוק כפי שעו"ד לא יכול לטפל בבעיות הגב שלנו בעזרת יועץ רפואי. למרות שמנהל טוב אינו מבטיח הצלחה, מינויו של מנהל מקצועי וטוב הוא חלק מרכזי בהצלחתו של כל פרויקט.

2. לא 'להתאהב' בפרויקט.

ככל שמתקרבים לנקודת האל-חזור, חייבים לאמת את התחשיבים ואת נתוני היסוד עם המציאות ולהגיע לתחשיב מדויק ומפורט, עד כמה שניתן. אם מתברר שהרווחיות נמוכה ממה שהיה צפוי תחילה, חשוב להביא את הפרויקט לדיון נוסף עם הנתונים החדשים.

סיכום ביניים (מי יודע - אולי אכתוב מאמר נוסף?)

- האם היה ניתן להשיג עסקה טובה יותר? יתכן. אם נמשיך לחפש מספיק זמן, אולי נמצא פרויקט טוב יותר (...ואולי לא).
- האם קיימים סיכונים בעסקה המוצעת? בוודאי, וזאת למרות שנציגינו עשו הכל כדי להפחיתם למינימום ולבודד את הקיבוץ מנזקי כישלון אפשרי.
- האם אפשר להרוויח יותר מהעסקה הנוכחית? כמובן. אם נהיה מוכנים להסתכן יותר ולהשתתף באחוזים גבוהים יותר בהשקעה.

קיבוץ הזורע אינו במצב כלכלי שמאפשר לו להמשיך להשקיע עוד כמה שנים בחיפוש שותפים פוטנציאליים חליפיים, שאולי קיימים. קשה גם לנבא את האופי, התנאים או הרווח והסיכונים הצפויים מעסקה דמיונית עתידית כזו. המשך ההתדרדרות המצערת של 'פלסטופיל', הנסיגה במכירות בענף דגי הנוי העולמי והלחץ שלנו לשמור על רמת החיים ועל ערכי הליבה שלנו, תוך הורדת מיסים, מחייבים אותנו לפעול להגדלת הכנסות המשק, תוך צמצום הפסדים קיימים (דוגמת 3'

המשאלות). הפרויקט הנוכחי אולי אינו אידיאלי בעיני חלק מאיתנו, ואינו תואם את כל רצונותינו, אבל הוא הטוב ביותר שנציגינו הנבחרים יוכלו להשיג כיום. בכפוף לבדיקת הנתונים הכלכליים ולהגעה לחוזה מוסכם, אני מתכוון לתמוך בו בהצבעתי.

את אלה שמתנגדים בגלל תוספת קהילה 'זרה' לקרבנו. אין לנו שליטה ו/או יש לנו שליטה מוגבלת על תושבי המושבה יוקנעם, מינויי בריכת השחייה או שוכרי הדירות אצלנו. לצערי, יש לנו אף פחות שליטה על תנועת כלי התחבורה של חברי הזורע, מאשר על התנועה של קהילות אחרות הגרות בסמוך אלינו או בתוכנו.

1. קהל היעד של מיזם 'מיקסר' ושל המלון מורכב מאנשים החיים ברמה סוציו-אקונומית גבוהה, כאלה שעשויים מראש להיות מחוברים יותר לערכים ולנורמות המקובלות אצלנו.

2. אני מאוד מקווה, שהאוכלוסייה המתוכננת לגור בפרויקט אכן תשתמש בשירותי הקיבוץ, וכן תשתתף באופן פעיל בערבי תרבות ובאירועים חברתיים. נמצאים בידינו הכלים לשפר את הסיכויים, שתוספת קהילה זו תתרום לנו חברתית וכלכלית.

יחד או לחוד?

אמנם מדובר, כביכול, בשני פרויקטים (מרכז מסחרי ומגורים), אך מאחר והצד השני כורך אותם זה בזה, יש לראות בשני הפרויקטים עסקה אחת. אין חשיבות לכך שפרויקט אחד מניב כמיליון ₪ לשנה והשני כרבע מיליון ₪. מבחינת הזורע (ולפי התחשיבים שהוגשו), מדובר בפרויקט שמניב 1.25 מיליון ₪ בשנה (בשנים

הראשונות). אם 'נוסיף' לכך את ההפסד השנתי הנוכחי של רבע מיליון ₪ מהתפעול של מה שנשאר מ-3' המשאלות', הרי שמדובר, לפי החומר שהוגש לנו, בתמורה של 1.5 מיליון ₪ לשנה עבור הזורע בשנים הראשונות וכ-3.5 מיליון ₪ לשנה החל מהשנה השלישית. זה לא כולל הכנסות צפויות, כמעט וודאיות, משימוש של השוכרים/ דיירים בשירותי הקיבוץ.

המפתח להצלחה:

1. לא מטפלים בכאבי גב אצל עו"ד!

3' המשאלות', במתכונתה הקודמת, כשלה לא עקב מיקומה, אלא מפני שקביעת תמהיל העסקים וניהול המקום נעשה ע"י אנשים טובים בלי כל ניסיון קודם בקמעונאות או בניהול מרכזים מסחריים. הקמתו וניהולו של מרכז מסחרי מוצלח מחייבים איש/אנשי

"אני מתקשה להבין את אלה שמתנגדים בגלל תוספת קהילה 'זרה' לקרבנו... יש לנו שליטה מוגבלת על תושבי המושבה יוקנעם, מינויי בריכת השחייה או שוכרי הדירות אצלנו... נמצאים בידינו הכלים לשפר את הסיכויים, שתוספת קהילה זו תתרום לנו חברתית וכלכלית."

סינטיה שדה - מתנדבת ב'קרן אור' / ראיין יהונתן בן-צבי

השנה שנערכה אצלנו. אני ממש מרגישה חלק מהצוות. הקשר שלנו כל כך טוב, שהם היו לי לנחמה גדולה, לאחר מותו של רובי ז"ל (רובי נהרג בתאונת דרכים בארה"ב בפברואר האחרון). באותה תקופה קיבלתי מהם תמיכה ועידוד רב.

אני מתנדבת ב'קרן אור' כבר שלוש שנים, ובמהלך פרק הזמן הזה נוצר קשר טוב, לשמחתי, גם בין בני משפחתי לתלמידי הכיתה והצוות. מייק מגיע לסייע בתיקונים כשצריך, הנכדים שבארץ אוהבים להגיע ולפגוש את התלמידים, ואחד הנכדים אף הזמין ואירח את הילדים אצלו בבית.

מהן התחושות שעולות בך במהלך ההתנדבות

אני אוהבת להתנדב ב'קרן אור'. זה נותן לי תחושה טובה ויש סיפוק גדול מרגעים קטנים עם הילדים והצוות. לדוגמא, כאשר ילד מצליח להגות שם של צבע

סינטיה וצוות 'קרן אור' עם התלמידים, נפגשים לארוחת בוקר אצל סינטיה ומייק, בחופשת סוכות השנה.

שזיהה - כולנו שמחים! כי כל התקדמות, ולו הקטנה ביותר, היא מקור לסיפוק אדיר. זה נותן פרופורציות לחיים ואני לומדת מהילדים, שתמיד אפשר להשתפר עוד קצת, בכל תחומי החיים.

במה את יוצאת נשכרת מההתנדבות?

ההתנדבות, כאמור, גורמת סיפוק ותחושה טובה, שיש לי מה לתת. אני מרגישה שאני מקבלת יותר ממה שאני נותנת. אני רואה את השמחה של ההורים, שמצב הילדים שלהם לא פשוט, וזה מחמם לי את הלב.

האם את מתנדבת במקומות נוספים?

אני מתנדבת בארכיון הזורע פעם בשבוע, בסריקת תמונות (ביחד עם קבוצה גדולה של מתנדבים נוספים מהקיבוץ). עבודת הסריקה היא חשובה לקהילה שלנו ויש בה ערך עצום לזיכרון של אלו שבנו את המקום הזה. אותם מייסדים, שעשו מהפך גדול בחייהם, הקימו כאן יישוב חדש, עם מחשבה לטווח הארוך, הם למעשה נטלו חלק בהקמת המדינה שלנו.

תודות לסינטיה על ההתנדבות המבורכת ועל הריאיון.

ספרי לנו קצת על עצמך

נולדתי וגדלתי בברזיל, הייתי מעורבת בפוליטיקה המקומית, עד שעליתי לארץ ב-1970, בעקבות הסכנה שארבה לפעילים הפוליטיים בברזיל באותה התקופה. בארץ הגעתי לקיבוץ הזורע, במטרה ללמוד עברית באולפן. בקיבוץ הכרתי את מייק ומאז אני כאן. יש לנו 5 ילדים - רובי ז"ל, אלעד (+3), מנו (+3), עמי ודניאלה (+2). במשך השנים עבדתי בבית הילדים ו-40 שנה במטבח, עד שפרשתי לגמלאות.

ספרי לנו על כיתת 'קרן אור' - מה מיוחד בה ולמי היא מיועדת?

כיתת 'קרן אור' מיועדת לילדים הלוקים ב-CP (שיתוק מוחין) ולומדים בה 6 עד 8 תלמידים (המספר משתנה משנה לשנה). אלו ביניהם שיכולים, משתלבים בכיתות הרגילות לפי יכולתם. הילדים ברובם מגיעים מיישובים

מרוחקים (מאזור יבנאל, אום אל פחם ועד גבעת עדה) זאת מכיוון שהכיתה הזו נחשבת מאוד ייחודית, קטנה ואינטימית. נכון להיום אנחנו 6 מבוגרים (כולל צעירים בשנת שירות) ו-8 ילדים. האווירה המיוחדת בכיתה תורמת לתחושת השייכות והקרבה של הילדים.

מדוע החלטת להתנדב ב'קרן אור'?

עוד לפני הפרישה לגמלאות ידעתי שאני רוצה להתנדב עם ילדים בעלי צרכים מיוחדים. לאחר ששוחחתי על כך עם רחלי שרון (שהייתה סייעת ב'קרן אור') ועם מחנכת הכיתה, החלטתי להתנדב ב'קרן אור'. מאז אני מתנדבת בעזרה לאחת הילדות בכיתה, דרך עמותת 'ידיד לחינוך'.

ספרי על עבודת ההתנדבות וכיצד היא משתלבת בחייך

יום הלימודים בכיתת 'קרן אור' מתחיל ב-7:45, נמשך עד 15:00 וכולל ארוחת בוקר וצוהריים. אני מגיעה לשם שלוש פעמים בשבוע, על-מנת לסייע לאותה הילדה לאכול בארוחות. כמו כן, אני יוצאת איתה לטיולים ומלווה אותה לפי הצורך.

בנוסף, הצוות והילדים באים אלינו הביתה, מידי פעם, לארוחת בוקר או למפגשים אחרים, למשל חגיגת סיום

על מיסים וקהילה, על איזון וחברה צודקת / בועז בש מרץ'

בעל הכנסה נמוכה, שמשלם פחות מיסים, טוב יותר מאדם בעל הכנסה גבוהה, שמשלם יותר מיסים? האם יש כאן פגם לוגי, או אולי זוהי תופעה עליה דובר גם ב- TED TALKS - התפישה השגויה לפיה העוני הינו באשמת/אחריות העני וכי כל אחד יכול להיות עשיר?

טענה אחרונה, שעלי להתייחס אליה, היא טענת ה-Free Riders. על פי טענה זו, 'נוחות החיים' ברמות ההכנסה הנמוכות גורמת ל'עצלנות תעסוקתית' ומורידה את כמות הכסף הנכנס לקופה הכללית. יש לי שתי תשובות לטענה זו:

תשובה א' - מי שלא עובד, או עובד מעט ומרוויח מעט, חייב לחיות ברמת חיים נמוכה יותר באופן משמעותי, לעומת בעלי הכנסה גבוהה, גם כיום וגם לאחר הפרישה לגמלאות. לכן אין סיבה 'לקנא' בו. כמו כן, מי שאינו עובד, או לפחות מנסה לעבוד, במשרה מלאה, לא זכאי לקבל תק"ה (תקציב קיום הוגן) או 'השלמת פנסיה'.

תשובה ב' - בכל מערכת תמיד יהיה מי שינסה (ויצליח?) להרוויח מחוקיה, על חשבון אחרים. זו תופעה שלילית ומגונה, אבל נמצאת בשוליים. אין הצדקה לפגוע ברוב בעלי ההכנסה הנמוכה, ובכלל, בכל מי שנהנה מרמת השירותים המוענקים היום בהזורע.

לסיכום, לדעתי עלינו ליהנות מהחיים שיצרנו כאן, מרמת הערבות ההדדית, מהתחושה שאנו חיים בחברה צודקת, מוסרית וערכית (שוב, באופן יחסי) ולנסות לראות גם 'שבטים' אחרים. כאשר מי שלא צריך את מערכת החינוך אומר "קצצו שם" ומי שלא צריך את מערכת הבריאות אומר "קצצו שם", כאשר מי שמסוגל לרכוש דירה גדולה מבקש להקטין מיסים על הכנסות גבוהות, אך מתעלם מכל יתרונותיו כיום ובעתיד, אנו בבעיה, שדומה לתהליך הבידול והניכור, הגדלים בעולם 'שמחוץ לקיבוץ'.

תובנות מרכזיות:

- אדם שלמד ליהנות ממה שיש לו, משתחרר מהסבל והלחץ להיות 'במדרגה הבאה'.
- אדם שלמד להתמקד בחייו האישיים ובחלקו האישי בקהילה, משתחרר ממועקת ההשוואה לאחרים.
- איננו שווים, ואפילו לא דומים, במהותנו ויכולותינו. סובלנות אמיתית הינה כלפי השונה ממך.

■ שתהיה שבת של שלום בין איש לרעהו!

תהליך 'מפגשי הציבור', בנושא אופן השקעת כספי המיסים שלנו בשירותי הקהילה, גרם לי לחשוב ואף לחשוש קמעה. האם מדובר בהתייעלות אופן השימוש במיסים לרווחת הציבור? או שמא בתהליך 'טבעי' (שאל לנו לקבלו ב'טבעיות') של הפיכת המקום הזה לעוד ישוב קהילתי רגיל? והאם אכן צדקו מתנגדי השינוי, שטענו ל'קונספירציה' הדרגתית, שמטרתה חיסול ייחודיות המקום הזה? אני מאוד מקווה שלא.

במפגשים עצמם הצגתי דעה, שמשום מה לא עלתה בסיכום הסופי, שהוצג באתר הקיבוץ - שאסור לנו להוריד מיסים. נראה לי, ששורש הבעיה טמון באופי האנושי הבסיסי (והטוב), שגורם לאדם לנסות כל הזמן לשפר את מצבו הנוכחי ועתידו. היבט מושרש זה במוחנו, מתפצל או מיתרגם לפעמים, לאופני חשיבה שגויים ומזיקים. למשל, ל'חרדה קיומית' (בד"כ כלכלית) או אחותה הקטנה 'אין לי מספיק כדי לגמור את החודש'. חשיבה זו שגויה ומזיקה, מפני שהיא משכיחה מאיתנו, שניתן לצמצם בסגנון ורמת החיים. נראה שאנו 'שוכחים' (עקב הסתרה על ידי תת המודע), שלא חייבים בית יותר גדול או מכונת יותר טובה (או שתיים...), או אפילו מסיבת יום הולדת לילדים, שתהיה מפוארת יותר מזו של השכנים. נראה שבאופן 'טבעי', אנו מתרכזים במה שעדיין אין לנו ולא במה שכבר יש לנו.

למשל, יש לנו כאן חיי קהילה עם ערבות הדדית אמיתית, חברה מוסרית, ערכית וצודקת (באופן יחסי, כמובן). ויש לנו תרבות ענפה, סובלנות חברתית, מרחבי טבע מובנים וביטחון אישי גבוה ביותר (מכל הסוגים). כשאנו מתרכזים במה שאין, עולות לפחות שתי תחושות שגויות והרסניות, הנובעות מחשיבה כזו - תחושת מסכנות ותחושת קנאה.

בניגוד להיגיון, תחושת ה'מסכנות' אינה קשורה כלל למצב הריאלי. ילד פלטי מסוריה או ילד רעב באפריקה עשויים לחוש שמחה והנאה במשך רוב היום ואילו ראש ממשלה (ואשת?) מיליונר, הנושא בתפקיד הפוליטי הבכיר ביותר במדינה, עשוי לחוש 'מסכן'. תחושה זו הרסנית, מכיוון שהיא פוגעת ביכולתו של אדם להיות מאושר.

תחושת הקנאה גם היא, כמובן, אינה מבוססת הגיון ורציונל ואפילו לא תלויה במצבו של האדם, אלא בעיקר במצבו של הזולת. האם מצבו של אדם

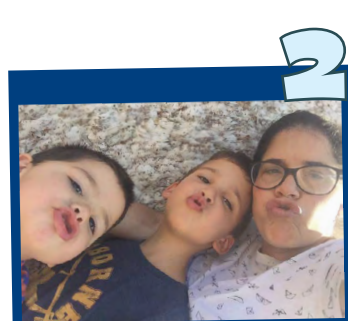
לרגל פרסום הריאיון ה-50 במדור השו"ת של גיליון זה, החלטנו לערוך 'מסיבת הפתעה', מעל דפי העיתון, לאיש שהגה את המדור, מראיין וכותב בו במסירות ובאהבה, כל גיליון מחדש - דני נהב. דני מקפיד לראיין ולהכיר לנו מקרוב קשת רחבה של מרואיינים, מכל שכבות הקהילה שלנו, והתוצאה תמיד מפתיעה ומרתקת. עוד נגלה לכם, שגם כשדני מטייל ב'שביל ישראל' או נעדר לתקופה ממושכת מכל סיבה שהיא, הוא תמיד משאיר לנו, כמו 'יקה' טוב, ריאיונות מוכנים וממוספרים לכל התקופה. אז תודה רבה דני! מי ייתן ונזכה לעוד 50 (לפחות) ריאיונות כאלה. בואו ניזכר בהם:

21.12.17 רוינית זינגרי: "עד גיל 4 דיברתי רק צרפתית"

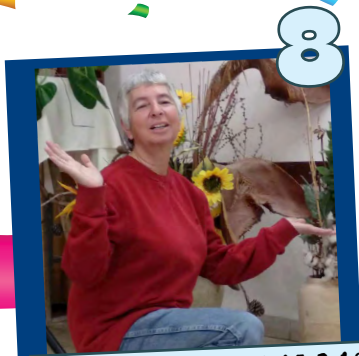
8.12.17 משה כהן: "קורא אובססיבי של עיתונים... ידיעות אחרונות 'ישראל היום', 'הארץ'..."

23.11.17 דנה אלור: "בעצם אני במקור בחורה שקטה"

9.11.17 דני נהב (מראיין את עצמו): "להיות פחות 'איש ושמו אובה'... בקיצור - לשחרר."

15.2.18 אסתי הזארי: "אנשים מוכנים לעשות מאמצים מאוד גדולים כדי לעזור. זה כוחה היפה של הקהילה שלנו"

1.2.18 יותם דינור: "סיימתי בקושי 12 שנות לימוד ולהפתעת כולם - התקבלתי לקורס טייס"

18.1.18 מרלין לאופר: "אותה שיחת טלפון בלתי צפויה, הרחיבה במכה אחת את משפחתי"

18.4.18 חן מענית: "הכדור הקשתי שזרקתי, הסתובב על החישוק פעם ופעמיים, הקהל עצר את נשימתו..."

12

12.4.18 תמר חץ: "יש לי חולשה למברשות עץ ולמספריים איכותיים..."

11

29.3.18 בריאן אבנס: "אני נתפס כאנגלי, אבל למעשה אבא שלי היה וולשי, אימא סקוטית ואני בכלל נולדתי בבחריין"

10

15.3.18 נעמי שחם: "ההורים והסבים דיברו איתי גרמנית. כשהגענו להזורע אסרו לדבר גרמנית"

9

1.3.18 רפי שדמון: "רציתי להיות וטרינר. הייתי כבר בדרך להגשים את החלום בלימודים בפקולטה לחקלאות..."

16

7.6.18 מיכל דור: "פספוס? שבחתי ללמוד משפטים במקום חינוך. כשהייתי ילדה חלמתי להיות מורה."

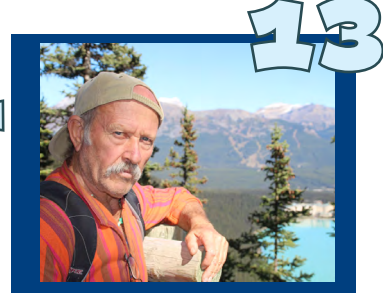
15

24.5.18 דובי זמר: "אני לא זוכר כלום מההלוויה, אבל צבעם הכתום וריחם של התפוזים מאתו אירוע זכורים לי היטב עד היום."

14

10.5.18 חואניטה בירמן: "בואנוס-איירס! ... רק לטייל ברחובות, לנשום את העיר המודרנית, היפהפיה הזו, עם האנשים הטובים שיש בה."

13

26.4.18 אריאל לוקס: "אני ומריה נחשבים ליקירי ה'גבעטרון' ומוזמנים להופעות סגורות בגבע, שמתקיימות פעמיים בשנה."

20

9.8.18 מרסיה קלאר-שחורי: "ואז הגיע איש, שנראה לי עניק כי הייתי קטנה, והתחיל להציע לי לבוא איתו והוא ייתן לי ממתקים."

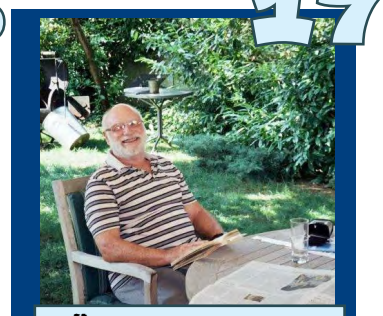
19

26.7.18 אוריאל בן צבי: "אני לא מאמין שיש דבר כזה 'פספוס'. כל החלטה שהחלטתי נעשתה בהתאם לאותו רגע נתון."

18

5.7.18 ננסי פלד: "תחביב נוסף שלי, בבוקר עם הקפה, זה לשחק 'שבץ-נא' (Scrabble) באמצעות המחשב, יחד עם משתתפים מכול העולם."

17

21.6.18 ביצי סטון: "מוסיקה ממלאת את כל עולמי! בייחוד מכור למוסיקה ווקאלית עתיקה מתקופת הרנסנס."

24

11.10.18 אורלי רפאלי: "אני מנסה לעשות מדיטציות, עושה הרבה תרגילי 'קשיבות' לגוף, משתדלת לעשות גם טאי-צ'י, יוגה וצ'יקונג."

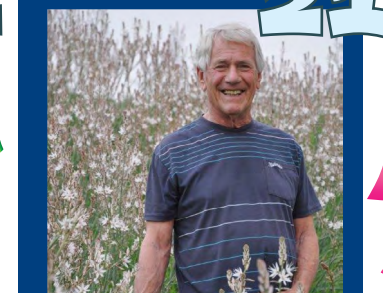
23

27.9.18 דני בנימין: "אני מאוד אוהב את המדבר... אני חושב שבלב פנימה הייתי מעדיף לגור במדבר."

22

6.9.18 נועה טל-סולומון: "ואז מפקד הבסיס אמר לי את המשפט הבא: 'את עשית את הפשע החמור ביותר שחייל יכול לעשות. את לא התקשרת לאימא'."

21

23.8.18 חנוך מוכנדורף: "נולדתי באינדונזיה שהייתה קולוניה הולנדית ואבא שלי ניהל שם שתי חוות של עצי קוקוס ומפעל לתעשיית שמן קוקוס."

28

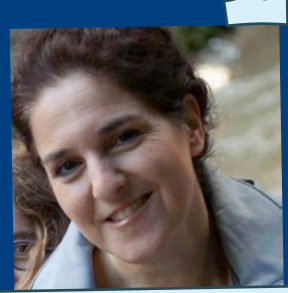
6.12.18 אברהם לוי: "יחד עם חנור מוכנדורף, הקמנו נגריה קטנה מאחורי הבית ואני נמצא שם כל יום, ולפעמים כל היום."

27

22.11.18 דניס שמע: "למעשה המקצוע שלי הוא גם התחביב שלי, בייחוד בכל מה שנוגע לצפייה בהצגות. אני רואה כמעט כל הצגה שעולה בארץ."

26

8.11.18 טליה גולדמן- כלב: "בסופו של דבר, במקום לכתוב את הדוקטורט בתחום הפילוסופיה, כתבתי ספר ושחררתי עצמי מהשאיפות האקדמיות."

25

25.10.18 חנן ארז: "לאחר שרביץ חתם על הסכם אוסלו הראשון, הוא פנה אלי כיושב ראש מפ"ם, שאסע בראש משלחת של המפלגה להיפגש עם ערפאת בתוניס."

32

7.2.19 שמעון שתיל: "אני באופי שלי מתמכר... בעברי הייתי מכור לקריאה, עד כדי כך שאבא שלי רצה להגביל את שעות הקריאה שלי."

31

24.1.19 ברברה חזן: "הלכתי ללמוד משפטים אבל לא עבדתי בזה אפילו יום אחד"

30

10.1.19 פרלה הוכמן: "האמת - אינן לי 'חטאים' קטנים'. אני ממושמעת ומסודרת מדי ולא נותנת לדברים קטנים להסיט אותי מדרכי המדויקת."

29

27.12.18 ניר רענן: "רק מי שעושה את שביל ישראל, יודע איזה ארץ יפה יש לנו - יותר יפה מכל הארצות בעולם!"

36

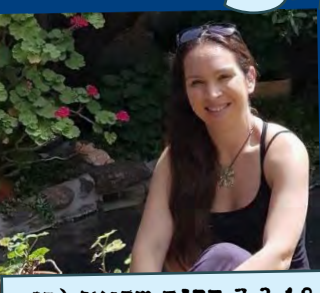
4.4.19 דני אלבוחר: "הכי הייתי רוצה להגיע לתחנת החלל הבינלאומית"

35

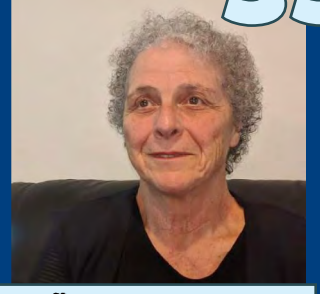
21.3.19 איציק שטרית: "אני משתדל לגלוש כל שבת ולעיתים גם באמצע השבוע, בכל עונות השנה."

34

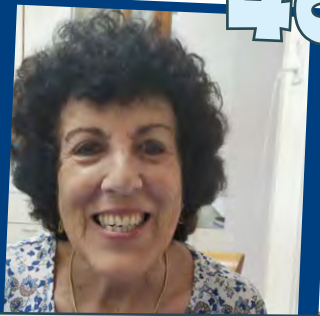
7.3.19 דפנה שרגאי (בן דוד): "לרקוד! לרקוד! ושוב - לרקוד! מגיל צעיר ביותר תמיד רקדתי!"

33

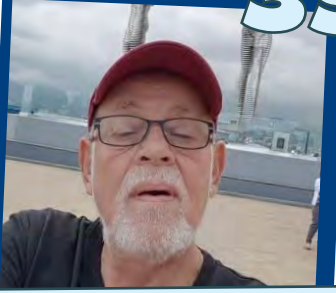
21.2.19 טובה חגי: "בעבר כתבתי הרבה סיפורים קצרים למגירה. אם יהיה לי זמן ארצה אולי לכתוב על החיים שלי"

40

13.6.19 אסתר כפרי: "אני בת 8 על האנייה 'נגבה'... מאז ארתו לילה לא ראיתי יותר את הוריי."

39

30.5.19 פיליפ פרידלנדר: "הייתי בתזמורת חמת החלילים של בית הספר, המתופף על התוף הגדול."

38

16.5.19 בלה שני: "לא צריך יותר מחוץ, מאמירת שלום או בוקר טוב, כדי שיהיה כאן יותר טוב ונעים לכולנו"

37

18.4.19 שולה גיא: "הכרתי שם את משפחת אלפרון ונוצר קשר מעניין בינינו, השמו'צניקים, לביץ המשפחה."

44

8.8.19 רחלי שרון: "הייתי 3 שבועות ללא הכרה... התאוששתי והייתי צריכה ללמוד הכול מהתחלה."

43

25.7.19 גדעון אמיר: "זכיי" תי בכך, שאני יודע לקרוא יצירות מוסיקליות כמו שאחרים קוראים ספר."

42

11.7.19 לנה נולימרק: "אני מתה על יוגורט עם קציפת לימון. הוא מזכיר לי את קציפת הלימון שאימא שלי הכינה לאירועים מיוחדים"

41

27.6.19 רוז שחורי: "נסעתי לסין במטרה ללמוד קונג-פּו... כל יום נפתח בריצת בוקר לנהר הקרוב, כשחוזרים עם אבן גדולה על הראש."

48

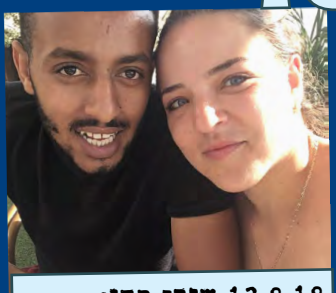
24.10.19 יפה שהם: "הגשמתי את הרצון שלי להתנדב כשוטרת מתנדבת במטרת התנועה"

47

26.9.19 ליאון גבאי: "לאחר שהשתחררתי מהצבא הטורקי, פתחתי עם חבר חנות תקליטים באיסטנבול."

46

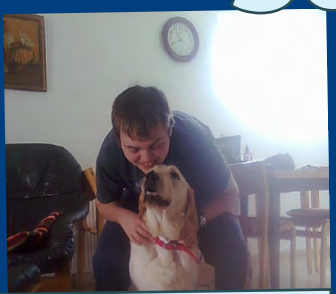
12.9.19 שירז כהן: "Frenchmen's Cove הוא מקום מדהים בג' מייקה, בו הנהר נשפך לתוך הים, זה בעיניי המקום הכי יפה בעולם."

45

22.8.19 דובי וייס: "את השם שלי, דב, קיבלתי מקוקה - הכובסת בילפ, שהייתה חשוכת ילדים."

50

21.11.19 דין אופק-ריט: "אני מעריץ את האירוויזיון - מאוד אוהב את התחרות הזאת ויכול להגיד בעל-פה מי זכה בכל שנה."

49

7.11.19 מייק שדה: "אבי החליט לקרוא לי מיכאל דוד, על שם הפסל 'דוד' של מיכלאנג'לו."

ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עושים...

ביטוח דירות, מבנים ותכולה

מכוסה רק בתוך הבית. פתרון לביטוח מחוץ לבית, הוא ביטוח נוסף, לציוד.

מה עושים כאשר מקום העבודה הוא הבית? אין כיסוי ביטוחי לרכוש העבודה, כאשר הבית הוא גם מקום העבודה. ניתן להצהיר שהבית הוא מקום עבודה, אבל במקרה של נזק ההשתתפות העצמית עולה.

מה עושים במקרה של אירוע ביטוחי?

- יש לצלם את הנזקים, מקום הפריצה, שריפה, רטיבות וכו' וכל המרבה הרי זה משובח.
 - להכין רשימת נזקים מפורטת, כולל עלויות.
 - להודיע לאחראית/ביטוח.
- בברכה, שלומית נגרי - אחראית ביטוח ■

כל מה שרציתם לדעת על ביטוח הדירה, המשרד ותכולתם:

כל הדירות בהזרוע מבוטחות, כי הן שייכות לקיבוץ. מדובר על ביטוח המבנה. דירות חברים, בנים שהם תושבים שוכרים וחיילים - התכולה מבוטחת גם כן. שוכרים חיצוניים, משרדים מושכרים, מחסנים וכו' - התכולה אינה מבוטחת, ואין לקיבוץ אחריות על הציוד במבנים אלה.

מה לא מבוטח

ציוד מחוץ לדירה: אופניים, מחסנים ניידים ותכולתם, טלפונים ניידים. רכוש נייד: תכשיטים, מחשב נייד, מצלמות יקרות -

ענייני השעה ג'

תגובה לתגובה / משה כהן

כל כך רגיש שכבר פורסם בעיתונות הקיבוצית? בישראל, במסגרת חופש המידע, נכנסתי לעמוד האינטרנט של בית המשפט המחוזי בנצרת. שם ישנם כל פסקי הדין בתקופה האחרונה, רשימת השופטים, עורכי הדין וכו'. בין היתר כתוב, שבית המשפט המחוזי דן בתביעות של מעל 2.5 מיליון ₪ ובעבירות שדין מעל 7 שנות מאסר. ובחשבון פשוט, אילו התביעה הייתה מתקבלת ועל הקהילה היה לשלם סכום זה (או גבוה ממנו), אזי כל אחד ואחד מאיתנו היה משלם סכום של כ-6,000 ₪ (או יותר) לאותו פלוני, שאתם כל כך דואגים לשמור על פרטיותו מפנינו.

האם אינפורמציה חשובה כזאת צריך להסתיר? האם אסור לציבור שלנו לדעת? והאם זו התנהלות נכונה? מי מייעץ לכם 'עצות אחיתופל' כאלו? לא חבל?

אולי כדאי לחשב מסלול מחדש, להתנהלות יותר שקופה ותקינה. כמו שנאמר 'במקום שבעלי תשובה עומדים, אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד בו'... מה דעתכם, שבשבוע הבא נקבל הסבר יותר מפורט, מבעד לדלת הפתוחה? אני עדיין ממתין, מלא תקווה.

שבת שלום

ג.ב. איך הקינוחים בזמן האחרון ביום שישי? לא משהו... מה?? ■

תודה, באמת תודה! כמה יפה, קיבלתי תשובה ממנהלי הקיבוץ. טוב לדעת שהדלת תמיד פתוחה ועוד שהנושא המדובר במחוזי בנצרת (תביעה במיליוני ש"ח), הוא בכלל ענין פרטי של פלוני נגד קיבוץ הזורע, ואנחנו, חברי הזורע, לא צריכים להיות מדווחים.

אתם מבינים את זה? אני לא! בעברית יפה, ספרותית, פירוש התשובה "נדחה בקש וגבבה" לא ברור? טוב, בעברית פשוטה ועממית "יא קרציה, רד לנו מהגב"... טוב אז לא ארד. תגידו, מנהלים יקרים (באמת) שלנו, בעד מי אתם? על מי אתם שומרים? על פלוני, שרצה לסחוט אותנו במיליוני ש"ח ונאלץ ללכת למחוזי בנצרת, הפסיד בתביעה ועוד משלם שבעת אלפי ש"ח הוצאות משפט? או שאתם לטובת קהילת קיבוץ הזורע, שבחרה בכם, אוהבת אתכם, סומכת עליכם ומאמינה בכם (כן בהחלט, וללא ציניות)?

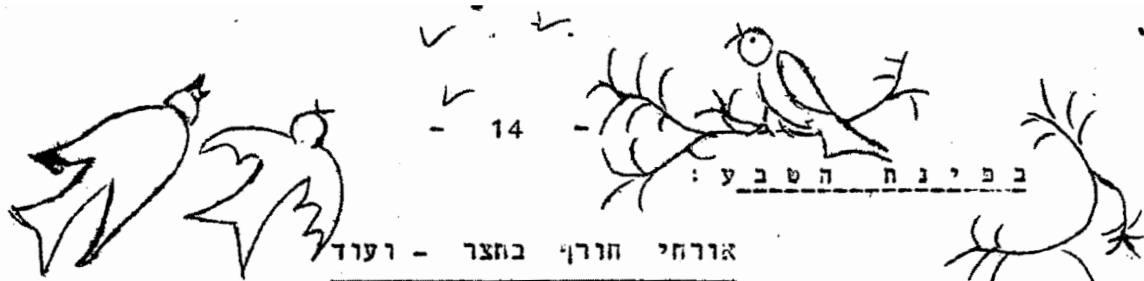
לרשותכם ערוצים מספר ליידע אותנו, כמו דף לחבר, "דיווח מ..." , שיחת קיבוץ ועוד. בעוד שלרשות החבר, בין האפשרויות להעביר מסר או לשתף את כלל החברים/ות בעניין שאינו פרטי אלא שייך לכלל, עומדים 'בשער' או אתר האינטרנט, אלה בלבד.

וחזרה לעניין המרכזי - האם עדיף לשמור על שמו (הלא טוב) של פלוני, במקום ליידע אותנו, חברי הזורע, בנושא

'נמו בסתיו הציפורים'

ציפורי השיר הנוודות בביקור סתווי, כפי שפורסם ב'בשער' 4.1.1980
(גיליון סיכום העשור) / צוות הארכיון

מדי שנה הן מוטיבציות בנאמנות - ציפורי השיר הנוודות, בתחילת החורף וקעת, כאשר החורף בעיצומו הן גט בולטות יותר: קשיים בהשגות מזון "דוחפים" אותן לקרבת מגורי האדם, לשיחית ולדשאית בהם ניתן למצוא גם כעת חרקים או פירות כלשהם, הניתנים לאכילה.

כך מגיעים אלינו הפרושים, עורות בגודל דרור, אך בעלי גוף ירקרק עם פס לבן בולט בכנף; בעוף ניכרים גם יפה שני הסים בהירט לאורך הזנב. הפרושים מגיעים אלינו בלהקה- אבל בנפרד: הנקבות לחוד, בטוף אוקסובר, הזכרים הניכרים יפה בגונם האדמדם יותר ובכיפה ועורף תכלכלים, מצטרפים רק באיחור של כחודש ימים - ומכאן השם "פרוש" המרמז על חיי רישות של שני המינים לפחות בעונה זו....

להקת פרושים היא מראה מלבב: הציפורים מנתרות בין השיחים או בענפים נמוכים ובכל הפרעה מחופפות בבהלה כשלושן פסי הכנף ושולי הזנב בולט ביותר. אך כעת נמצא בחצרנו לפחות פרט אחד של ציפור נדירה הרבה יותר הדומה לפרוש מאד: היא רק במעט גדולה מדרור - ואמנם ראשה כבד בהרבה - וגם צבעה חום - אדמדם עם פס לבן בולט ביותר בכנף - אלא שמקורה ממש כבד במידותיו: רחב וחזק ביותר. זהו הפצחן, הגדול מבין משפחת הפרושים. במקורו הוא מסוגל לפצח אצטרבולים כדי לאכול זרעים מזינים ואריליו עם קליפות של אגוזי פקן הוא בהחלט מסוגל להתמודד... כמו הפרושים מופיע הפצחן ביצרות האיזור הממוזג של אירופה ואסיה, אך הוא כאמור נדיר בהרבה ואינו "עוף להקה". הוא מסתתר בדרך כלל מעין אדם בסבך ענפים או שיחית ורק לעתים רחוקות מגיע לקרקע, כדי לחפש בדשאים - ובהפרעה הקלה ביותר נס בבהלה כאשר הקצה הלבן של הזנב הוא סימן אבחנה ברור למדי יחד עם המבנה הכללי ופס הכנפיים הלבן.

את חיסוס בדשאית הזכרנו? ובכן את ה"מומחה" בעיסוק זה נרגוש כעת במקומות רבים בחצר: הדוכיפת, עוף בגודל שחרור, אך מגושם פחות, בעל גוף כחום עם פסי רוחב שחורים - לבנים לסירוגין בכנף וציצית נואות באותם גונים בקודקוד - כך הוא מנתר בדשאים ומחפש במקורו הארוך והחזק אחרי חרקים ותולעים בקרקע. אמנם הדוכיפת איננה נודדת - היא מקננת אצלנו - אך הופעתה בחורף בולטת במיוחד, כי באכזב ובקיץ, בעונת הדגירה וגידול הגוזלים, קשה יותר להבחין בעוף נחמד זה, הוא מתייה דוקא כעת במיוחד את הנוף.

אולי הזדמנתי לאחרונה למשק הילדים? ודאי נהניתם ממיני פסיונים לשונים המצויים שם. ציפור הפסיונים הוא מענין בהחלט: מוצא המינים השונים הוא מאיזורים שונים בדרום - מזרח אסיה. בעורות אלה, כבכל חברי סדרת התרנגוליים, בולט ההבדל הניכר בין הזכר והנקבה: היא בעלת לבוש "פשוט" המשמש הסוואה בעונת הדגירה בממושכת, בעוד הוא מתהדר בנוצות בולטות בשלל צבעים וצורות. כאן נציג רק מין אחד: פסיון לידי אמרסקי, מין קרוב לפסיון הזהב. פסיון לידי אמרסקי בדרך כלל הוא מין שמוצאו מסין הדרומית. הזכר הוא בעל גוף מענין ביותר: ראש צואר קדמי וחזה שחורים, עורף וגב קדמי בהירים וכתול, הכיפה אדומה וגם בבסיס הזנב הבהיר איזור אדמדם. ובכן - שלל צבעים והעוף משמש בהם במיוחד בעונת החיזור באביב כשהוא "רוקד" ליני הנקבות. אך כאמור: זהו רק אחד המינים הרבים של פסיונים, המהודרים והמענינים.

סלפי הזורע

בחודש סגור נצרך מרחק מרחוק 'סובב צמח' החדש. רונן אלים סלנו לכה במתקם הראשון במתכזה 12 הק"מ. רונן, כככור, היה רוכב אופניים מצטיין ואלוף ישראל (ארבע פעמים!) באופני הרים בקטגוריות שונות. כיום הוא מאמן רוכבי אופניים ורץ רחב בשביל הכסף. ברכות לרונן על הכטייה ותודה לאבא ריימונד על התמונה.

קווים לדמות

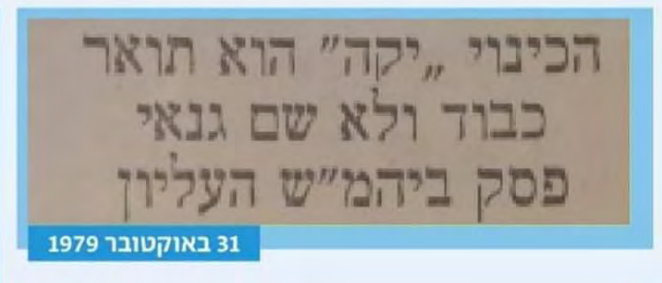

חתנת יום הולדת. צייר: ריימונד אלים

תרבות ופנאי

המרחבי הרשת

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

רובנס, תטיס מטבילה את אכילס, 1625

עקב אכילס

כשנולד אַכִּילֵס לנימפה תַּטִּיס ולמלך פֶּלֶאוס, לקחה אמו את בנה אל נהר הַסְּטִיקֵס הקדוש, הזורם ומקיף את השאול, וטבלה אותו במי הנהר כשהיא אווזת באחד מעקביו, שנשאר יבש בשל אחיזתה. הטבילה בנהר הפכה את אַכִּילֵס לבלתי פגיע לכל כלי הנשק המוכרים בימים ההם, אך העקב, שלא הוטבל במי הנהר, נותר פגיע. אַכִּילֵס שבגר הפך לגדול הלוחמים היוונים, והוביל את המלחמה בטרואה עד לפריצה לעיר. משהבקיעו היוונים את חומות העיר, ירה פֶּאָרִיס (נסין טרויה והחוטף של הֶלֶנָה היפה) חץ מורעל בעקבו של אַכִּילֵס, וכך מצא הגיבור היווני את מותו. ואילו אנו נותרנו עם הניב: "עקב אַכִּילֵס" שפרושו - נקודת התורפה, הנקודה הרגישה או החלשה.

שבת שלום (בלי נקודות תורפה) אהוד דור

קטע 19 - מאוזוליאום מזור או קבר נפוליאון - מי מרשים יותר?

אילו ארץ ישראל כולה הייתה נראית כמו 7 הקילומטרים הראשונים של קטע 19, הייתי אומר לכם: סעו לחו"ל! אותו כוח, שסיים בהצלחה את קטע 18 (שבעה מבוגרים ושני ילדים), מתחיל את צעידתו בתחנת הרכבת הישנה ליד **מקורות הירקון ומבצר אנטיפטריס**, ולא מפסיק לפהק משעמום של שדות המושב כפר סירקין, שמשתרכים מערבית לכביש 6. אבל בקילומטר השמיני - הכול מתהפך. חכו עם חו"ל! שביל ישראל עובר בגשר מעל כביש 6, מחבק את **העיר אלעד** ומגיע אל **מאוזוליאום מזור**. זהו מבנה קבורה רומי גדול ומרשים, בן 1800 שנה, עם סרקופגים, קולומבריום ומה לא. מי שלא משתכנע מעצותיי לטייל בארץ, אולי יפגוש בחו"ל מאוזוליאומים מרשימים יותר או פחות, כמו **קבר נפוליאון** בפרז' או **קבר לנין** במוסקבה. השביליסטים מאזינים להסבריו המרתקים של שמעון, מורה דרכה של קבוצת קשישים שהגיעה למקום, ומשתכנעים שמאוזוליאום מזור נשאר שלם עד היום, משום שבתקופה המוסלמית (החלמהמאה השביעית) הוחלט "ברוב קולות", שכאן הוא מקום קברו של **נבי יחיא** (הלא הוא **יוחנן המטביל**). השביל ממשיך מכאן **ביער אלכסנדרוני**, עם פריחה משגעת של רקפות וכלניות, ומטפס לגבעה גבוהה, שבפסגתה אנדרטה מרשימה לזכר לוחמי **חטיבת אלכסנדרוני**, שנפלו במלחמת השחרור. והנה הפתעה! האוטובוס של קבוצת הקשישים מגיע הנה גם הוא, ואנחנו שומעים משמעון, מורה הדרך, סיפור מרתק, על הכחדת מחלקה 2 של פלוגה ב' מחטיבת אלכסנדרוני. אחד הפצועים זוחל מהגבעה, שעליה אנו עומדים, במשך כמה שעות, עד שהוא מגיע אל כוחותינו ומועבר לבית החלמה בנתניה. בדקה ה-90 מתברר לו, שההלוויה שלו מתחילה בכפר הס, בלעדיו. אמו ה'שכולה' מופתעת לשמוע שהוא חי,

מאוזוליאום מזור. מתוך ויקיפדיה

וההלוויה מבוטלת. שמעון המדריך (מכיר אותו, סעדיה?) מתצפת עם קשישיו ואיתנו מזרחה, אל **העיר קיביה**, בה הלכו לעולמם, בשנת 1953, בסיוע אריק שרון והצנחנים, 60 אזרחים ירדנים, במסגרת פעולת תגמול. שמעון גם מגלה לנו סוד צבאי, שהימ"חים (יחידות מחסני חירום) שאנחנו רואים, לא הרחק מהאנדרטה, הם מחסנים, לא יאומן, של צבא ארצות הברית... ארץ ישראל ושביל ישראל ממשיכים לפרוח בהמוני כלניות ועיריות, בדרכנו אל **אזור התעשייה של העיר שוהם**, אחרי מעבר תת קרקעי מתחת כביש 6. השביליסטים נהנים משלולית חורף יפהפייה ענקית, ונופשים ליד בית קפה מקומי, הפסקה בה מצטרפים לקפה (המשובח) של גיל גם בירה וגלידה (בינוניים). מכאן מעפיל אותנו השביל אל **שמורת פארק יער שוהם** היפה. בעצת גיסו של הח"מ, שגר בשוהם, הכוח מבצע סטייה של חצי ק"מ משביל ישראל, כדי ליהנות מהפריחה הנהדרת ומהפסיפסים המרהיבים של **הכנסייה הביזנטית "בכחוס הקדוש"**. עם כל הכבוד לביזנטים ולמאה הרביעית לספירה, ויש כבוד, הפסיפס שהכי מלהיב כאן את השביליסטים הוא חיקוי מרהיב עין לפסיפס **מפת מידבא**, שהוכן ע"י ילדי שוהם במאה ה-21... יסלחו לי הקוראים על הנדנדוד, אבל כדאי לכם להגיע לחלקת האלוהים היפה והמעניינת הזאת, פארק יער שוהם. כולה 500 מטר מערבית לכביש 6, בדרככם לשדה התעופה (הכניסה - מהישוב שוהם!). בצער עוזב הכוח את ה"סטייה" הנחמדה הזאת וחוזר לשביל ישראל, שמחזיר אותנו 2,500 שנה אחורנית דרך **חירבת נבלט**, ישוב יהודי עתיק מתקופת שיבת ציון (זוכרים? חזרת יהדות בבל ארצה לאחר הצהרת כורש, 538 לפה"ס!). אין לנו זמן לבדוק את כל המקוואות והגתות הרבות, שנחשפו כאן בחפירת הצלה בזמן סלילת כביש 6, כי השמש מתחילה לנטות מערבה. מכאן כבר קצרה הדרך אל **תל חדיד**, המוכר היטב לכל מי שנוסע לחו"ל, כי הוא נמצא מעל המנהרה של כביש 6, לפני הפנייה אל שדה התעופה בן גוריון. הכוח מסתפק בתצפית הנהדרת מתל חדיד אל מישור החוף והים התיכון, כי אין זמן לבזבז על עתיקות הישוב הזה, שהגיע לשיא פריחתו בתקופת ממלכת ישראל, במאה השמינית לפה"ס. **יער בן שמן** מקבל את פנינו עם מיליוני רקפות וכלניות, שנשתלו לכבודנו ע"י אוהד כוכבי ומנהלת השביל, לרגל בואנו אל נקודת הסיום ליד האמפי והמגדל של **מצפה מודיעין**. על 7 הק"מ הראשונים של קטע 19 אפשר אולי לדלג, אבל בשום פנים ואופן לא על 18 הק"מ האחרונים שלו!

בשם השביליסטים - ניר רענן ■

עקדה, קבורה ואהבה

כבר שבוע שני שאנו עוסקים ב**אברהם**, אבי האומה. אין ספק שהוא היה אדם מיוחד במינו, שהשכיל לגלות את המונותאיזם, ולמענו עזב את ביתו, מולדתו ובית אביו, כדי ליצור תרבות, דת ולאום חדשים. המסורת היהודית אוהבת את אברהם וקושרת לו כתרים רבים. בשתי הפרשות האחרונות ('לך לך' ו'וירא') הוא מעורב באירועים יוצאי דופן, שעיצבו את כור מחצבתו של העם היהודי: **ברית בין הבתרים**, שהיא הבסיס הדתי לבעלותנו על ארץ ישראל השלמה והמורחבת; **סיפור המלאכים ולידת יצחק** לו ולשרה, שבכל אמת מידה, לא היה להם שום סיכוי להביא ילד בגילם; **עקדת יצחק**, המהווה את הבסיס לאמונה הטוטלית באל, גם אם דרכיו נסתרות ממך; ועמידתו האיתנה כנגד אלוהים, בפרשת **סדום ועמורה**.

המקרא גם יודע לציין את סגולותיו הטובות של אברהם כאדם רודף שלום, רחום, הגון, שונא מתנות, דואג לקרוביו וגם מצביא לעת מצוא. אך אברהם אבינו, כמו כל מנהיגי האומה מאז ועד היום, אינו כליל השלמות. תשמעו סיפור: היה רעב בארץ ואברהם לקח את שרה למצרים, לנסות שם את מזלו:

"וַיְהִי, כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבוֹא מִצְרַיִם; וַיֹּאמֶר, אֶל-שְׂרַי אִשְׁתּוֹ, הִנֵּה-נָא יַדְעֵתִי, כִּי אִשָּׁה יִפְת-מְרֹאֵה אֶתְּ. וְהָיָה, כִּי-יִרְאוּ אֹתְךָ הַמִּצְרַיִם, וְאָמְרוּ, אִשְׁתּוֹ זֹאת; וְהִרְגוּ אֹתִי, וְאַתָּה יְחִי. אָמְרִי-נָא, אֶחֱתִי אֶתְּ-- לְמַעַן יֵשֵׁב-לִי בְעִבּוֹרְךָ, וְחִיתָה נַפְשִׁי בְגִלְלָהּ." (בראשית י"ב, ו"א-ו"ג)

לא נגענו. ואתם מתארים לכם את ההמשך: המצרים התפעלו מיופייה, לקחוה למלך פרעה ואברהם הציל את עורו וגם זכה ברכוש רב: בקר, בהמות עבודה, גמלים ועבדים. כמה מאיתנו היו מקריבים את כבודה של זוגתם (ואת שלהם), כי רועד להם הפופיק?

ואתם חושבים שזו הייתה רק מעידה? חכו, חכו - אברהם היה נווד ומכאן לשם הגיע גם לגרר שבנגב:

"וַיֵּסַע מִשָּׁם אַבְרָהָם אַרְצָה הַנְּגֵב, וַיֵּשֶׁב בֵּין-קָדֵשׁ וּבֵין שׁוּר; וַיַּגֵּר, בְּגֵרָר. וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל שָׂרָה אִשְׁתּוֹ, אֶחֱתִי הִיא; וַיִּשְׁלַח, אַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ גֵּרָר, וַיִּקַּח, אֶת-

שָׂרָה." (בראשית כ', א'-ב')

כאן המקרא לא צריך לפרט. אברהם חוזר על התרגיל. ממש שפן סדרתי. אני דווקא מתפלל על שרה. הרי לפי רוח המקרא, אברהם היה אבי האומה, אך הבית התנהל על פי רצונה של שרה. אז איך היא נתנה את ידה וגופה לרעיונות השוביניסטים האלה? מצד אחד היא כופה על אברהם לגרש את הגר וישמעאל למדבר (פחות או יותר גזר דין מוות). אברהם מתפתל, מנסה להתנגד ובכל זאת הוא עושה כמצוותה. ומצד שני אברהם מאלץ אותה להתנהג כשפחת מין... מה זה, אברהם, אבות אכלו בוסר? וזה היפה בתנ"ך, שיש בו גילוי נאות. דע לך עם ישראל - זהו אבי האומה. יש בו תכונות מופלאות ויוצאות מן הכלל, אך הוא אינו טלית שכולה תכלת. ולא רק הוא. כולם. **כ-ו-ל-ם**, כולל כל האושפזין שמבקרים בסוכתנו אחת לשנה... ולכל אלה המהללים כל כך את דוד המלך: לא נדון בו ובמעשיו, אלא רק בייחוסו המפוקפק, המתחיל בפרשה שלנו.

לאחר פרשת סדום ועמורה, הצליחו לוט ושתי בנותיו להציל את נפשם. ושוב - לא נגענו:

"וַתֹּאמֶר הַבְּכִיָּה אֶל-הַצְעִירָה, אָבִינוּ זָקֵן; וַאִישׁ אֵין בְּאַרְצָ לְבוֹא עָלֵינוּ, כְּדָרְךָ כָּל-הָאָרֶץ. לָכֵה נִשְׁקָה אֶת-אָבִינוּ יָיִן, וְנִשְׁכְּבָה עִמּוֹ; וְנַחֲיָה מֵאָבִינוּ, זָרַע. וְתִשְׁקֶינּוּ אֶת-אָבִיהֶן יָיִן, בְּלִילָה הַזֹּאת; וְתָבֵא הַבְּכִיָּה וְתִשְׁכַּב אֶת-אָבִיהָ, וְלֹא-יָדַע בְּשֹׁכְבָהּ וּבְקוּמָהּ. וַיְהִי, מִמַּחֲרָת, וַתֹּאמֶר הַבְּכִיָּה אֶל-הַצְעִירָה, הֵן-שָׁכַבְתִּי אִמָּשׁ אֶת-אָבִי; נִשְׁקֵנוּ יָיִן גַּם-הַלְיֹלָה, וּבֹאֵי שָׁכְבִי עִמּוֹ, וְנַחֲיָה מֵאָבִינוּ, זָרַע. וְתִשְׁקֶינּוּ גַם בְּלִילָה הַזֹּאת, אֶת-אָבִיהֶן-יָיִן; וְתִקֶּם הַצְעִירָה וְתִשְׁכַּב עִמּוֹ, וְלֹא-יָדַע בְּשֹׁכְבָהּ וּבְקוּמָהּ. וְתִהְיֶינָה שְׁתֵּי בָנוֹת-לוֹט, מֵאָבִיהֶן. וְתִלְד הַבְּכִיָּה בֵן, וְתִקְרָא שְׁמוֹ מוֹאֵב; הוּא אָבִי-מוֹאֵב, עַד-הַיּוֹם. וְהַצְעִירָה גַם-

היא ילדה בן, ותיקרא שמו בן-עמי: הוא אבי בני-עמון, עד-היום." (בראשית י"ט, ל"א-ל"ח)

ומאותו מואב, שנולד מגילוי עריות, יצאה הגיורת **רות**, שהיא סבתא רבתא של אותו **דוד המלך**. אז אולי אנחנו עם סגולה, אבל לא משהו משהו. קצת צניעות לא תזיק לנו ולמנהיגינו.

"וְהָיָה הַנְּעֵר, אֲשֶׁר אָמַר אֵלֶיהָ הֵטִי-נָא כְּדָךְ וְאִשְׁתָּהּ, וְאָמְרָה שְׁתָּהּ, וְגַם-נִמְלִיךְ אִשְׁקָה--אֹתָהּ הַכֹּחֵת, לְעַבְדְּךָ לְיִצְחָק, וּבֵה אָדַע, כִּי-עֲשִׂיתָ חֶסֶד עִם-אֲדֹנָי." (בראשית כ"ד, י"ד). רבקה משקה את עבד אברהם ואת גמליו. אלכסנדר קבנל, 1883. מתוך ויקיפדיה

פרשת 'חיי שרה' היא פרשה של נשים. זו הפרשה היחידה הנושאת שם של אישה, אך באירוניה, כי כבר בתחילת הפרשה מתה שרה, והיתר עוסק בקבורתה ובסיפור השידוך של יצחק לרבקה. כאן מדובר לראשונה על קברים וקבורה. לא מסופר לנו על הפרידה מאישים רבים, שמותם קדם לשרה (אדם וחווה, קין והבל, נח

ואחרים). רכישת חלקת הקבר במערת המכפלה היא הקושאן הראשון שרכשנו בארץ האבות, ועליו והדומים לו נסמכת זכותנו ההיסטורית על הארץ. טוב ליהודים, או לא כל כך טוב? תלוי בהשקפת עולמך, אך בכל מקרה זהו סיפור מכונן של ראשית גאולת קרקעות ארץ ישראל. גם לשם "מכפלה", בהקשר של קבורה, יש שימוש עכשווי. בשל מצוקת דיור בבתי הקברות החלו לקבור בזוגות (המאחר למות מעל המקדים). לשיטת קבורה זו קוראים "מכפלה", ואף אנו - בבית הקברות היפהפה שלנו - מתכננים לקבור ולהיקבר ב"מכפלה".

בשונה מאביו - אברהם, ומבנו - יעקב, יצחק היה טיפוס שקט, קצת פסיבי, נמנע מטיוול צעירים בחו"ל (מעולם לא עזב את הארץ) ובוודאי שלא חיזר אחר נשים. כלומר, היה צריך לדאוג לו לשידוך. בניגוד להיום, נהגו אז להתחתן בתוך המשפחה, ואליעזר (לפי המסורת) נשלח למשפחתו של אברהם, שנותרה בחרן, כדי להביא שידוך טוב ליצחק. רבקה הייתה אישה חזקה ופמיניסטית. לא כך סתם מחליטים בשבילה על שידוך. וההורים היו מודעים לכך. כשאליעזר פנה לבתואל

(אביה) וללבן (אחיה), שיסכימו שהבת תילקח לארץ רחוקה, הם הגיבו כמו כל אב לבת דעתנית: "וַיֹּאמְרוּ, נִקְרָא לְנֶעֱר, וְנִשְׂאֶלָהּ, אֶת-פִּיָּהּ. וַיִּקְרְאוּ לְרִבְקָה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ, הֲתִלְכִי עִם-הָאִישׁ הַזֶּה; וַתֹּאמֶר, אֵלֶיהָ" (בראשית כ"ד, נ"ז-נ"ח)

רבקה הייתה מכניסת אורחים ונדיבה, על פי הסצנה על שפת הבאר: "וַתֹּאמֶר שְׂתֵה, וְגַם-גִּמְלִיךָ אֶשְׂקֶה..." (בראשית כ"ד, מ"ו)

אישה אמיצה, הנחושה לנסות את מזלה בניכר. היא בדיוק הזיווג המתאים ליצחק, בן הארבעים, שטרם נפרד מאימו, שנפטרה לא מזמן. וכך, רבקה, האם השנייה, קופצת מהגמל, עושה עיניים ליצחק, ומנתקת לו באחת את חבל הטבור:

"וַיִּבְאֶה יִצְחָק, הָאֵהָלָה שָׂרָה אִמּוֹ, וַיִּקַּח אֶת-רִבְקָה וַתְּהִי-לוֹ לְאִשָּׁה, וַיִּאָהֲבֶהּ; וַיִּנָּחֵם יִצְחָק, אַחֲרֵי אִמּוֹ." (בראשית כ"ד, ס"ז)

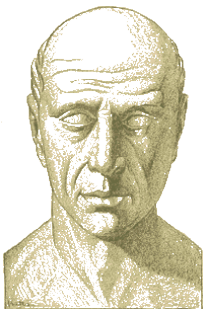
זאת האהבה הראשונה בתנ"ך, ואחת היפות שבהן..

■ שבת שלום!

סוף פסוק | אחרי הכל שיר

"אנוש הנני, וכל דבר אנושי אינו זר לי."

- פובליוס טרנטיוס אפּר (195 עד 159 לפנה"ס)

החיים שיש לך / יונה וולך

החיים שיש לך
 הם החיים שחיית
 הבט אחורה בהבנה
 מצא את נקדת הבראשית
 הבריאה
 ברא את עצמך
 זה העולם הטוב ביותר
 היחיד
 שתוכל לברא
 כל זה מצוי בתוכך
 גלה אותו

התחל מהתחלה
 הבט על חייך
 כעל שעור רע
 על מה שהיה
 כעל ענש
 הרחקה
 עמידה בפנה
 נוקאאוט בסבוב הראשון
 תקן כאחד שהבריא
 כאחד שחלה.

מתוך "תת הכרה נפתחת כמו מניפה", הוצאת 'הקיבוץ המאוחד' 1992

לוח מודעות

הולצה מהמלך

נשמח לקבל מחברים חומרים לפרסום ב'בשער' בכל התחומים, כולל תמונות שצילמתם בקיבוץ או בסביבה הקרובה - לפרסום כתמונת שער או לפינת ה'סלפי'. אנא שלחו לאימייל: bashaar.hazorea@gmail.com או ל'וואטסאפ' 050-7450642

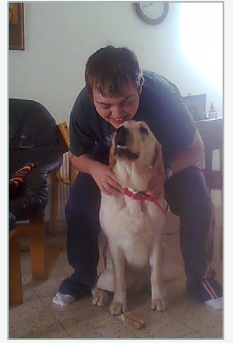
תודה מראש ☺

מזל טוב

לאביטל וגל דור
 בהולדת הבת ענבל,
 אחות לתומר ונגה
 שפע ברכות לסבתא דפנה
 ולכל בני המשפחה

10 שאלות ותשובות עם דין אופק-ריט

גיל: 26 קרבה משפחתית: בן של אטה ואמיר, אח של תום (28) וכמו-כן של יובל (38) ועינת (40) מצד אביו. מגדל את דון - כלב נחייה לשעבר, מגזע לברדור רטריבר, אותו קיבל מ'המרכז הישראלי לכלבי נחייה לעיוורים', בשל היותו בעל צרכים מיוחדים (זאת אחרי שהתגלתה בעיה ברגל של הכלב, שלא יכול יותר, עקב כך, לשמש ככלב נחייה לעיוור).
עיסוק: 'טנאיסט'... חי בשנתיים האחרונות בקרית שמונה במסגרת "טנא" - מסגרת שמכשירה לחיים עצמאיים. נמצא בקרית שמונה ממוצאי שבת ועד יום חמישי ועובד כקופאי במזנון של מכללת תל-חי. בכל סוף שבוע חוזר לבית של אימו.

שמייוחד בקובה זה, שהזמן שלה עצר מלכת. קוסם לי לראות את הרוגע והשמחה של הקובנים.

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

1. האוטיזם שלי התגלה בגיל שנה ושמונה חודשים. אז הפסקתי לדבר ועד גיל 5 לא דיברתי בכלל. כמו-כן, הפסקתי לשחק עם ילדים שהיו איתי יחד בפעוטון.

עד סוף כיתה ו' למדתי ב'פלגים' ולאחר מכן עברתי, בכיתה ז', ללמוד בבית-ספר 'גאון הירדן' לחינוך מיוחד. הייתי שם שנתיים, שזכורות לי כתקופה לא טובה של סבל, כי היו ילדים שהציקו לי ואפילו נעלו אותי בשירותים. לשמחתי, בכיתה ט' עברתי ללמוד בבית-ספר 'שפרירים' בגבעת-חיים, ואלו היו שנים טובות מאוד. אחרי סיום הלימודים ב'שפרירים', הייתי שנתיים ב'אבני דרך' - מסגרת שמקנה כלים לחיים עצמאיים. עם סיום התכנית ב'אבני דרך', בגיל 24, הייתי במשך תקופה קצרה של 3 חודשים בלבד, ב'כפר-תקווה'. לא היה לי טוב שם, כי לא הייתה לי מספיק עצמאות וחייבו אותי לעשות דברים שלא אהבתי. עזבתי והייתי במשך תקופה מסוימת אצל אימי בהזורע, ואז חזרתי לקריית שמונה, לתכנית המשך של 'אבני דרך', שנקראת 'טנא' (לכן אני מגדיר את עצמי כ'טנאיסט'), בה אני נמצא עד היום.

2. אני מעריץ את האירוויזיון - מאוד אוהב את התחרות הזאת, עוקב אחרי השידורים שלה ויכול להגיד בעל-פה מי זכה בכל שנה, כמה נקודות קיבל כל שיר ומה היה הדירוג של המדינות. השנה הייתי, ביחד עם אחי תום, באירוויזיון שהיה בארץ. [הערה: דין יכול בטוח לזכות בתחרות טרווייה על אירוויזיונים! ד.ג.].

9 תכונה אחת בך שהיית שמח להיפרד ממנה.

עצבנות וכעס שיש בתוכי. כאשר אני חווה חוויות קשות או מעצבנות, אני מרגיש את הכעס שמצטבר בי. זה היה קורה יותר בעבר, בתקופת הלימודים בבי"ס התיכון, אבל כיום זה הרבה פחות.

10 משהו שמפריע לך ומשהו שאתה אוהב בהזורע?

מפריע: הנביחות של כלבים ברחבי הקיבוץ (הכלב שלנו מיוחד - הוא לא נובח), וגם בכי של תינוקות וילדים קטנים. זה מפריע לי, אבל אני משתדל להתעלם. גם ויכוחים בין חברים מפריעים לי.
אוהב: הזורע בשבילי זה כמו משפחה וחברים. יש לי המון חברים בקיבוץ. אני אוהב את הקהילה, את ימי שישי והחגים המשותפים.

תודה לדין אופק-ריט וגם לאימו אטה, על גילוי הלב המרגש והייחודי ועל הנכונות שלהם לחשוף מעט מעולמו המיוחד של דין.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובנתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים. ראיון: דני נהב

1 זיכרון מעניין מהילדות?

אני בן 12, תלמיד כיתה ו' בבי"ס 'פלגים'. במסגרת עבודה שהכנתי על האולימפיאדה, זכיתי לראיין בשדות-ים את גל פרידמן, מדליסט הזהב מאולימפיאדת אתונה 2004 (ראו תמונה מצורפת). אני זוכר שמאוד התרגשתי ושהוא היה מאוד נחמד איתי בזמן הראיון.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

התכנית "סליחה על השאלה" זו תכנית שמשודרת בערוץ 'כאן 11', וביחד עם אימי אנחנו צופים בכל התכניות ב'יוטיוב', עוד לפני שהן מוקרנות בטלוויזיה (אנחנו צופים ב'יוטיוב' גם בגרסה הערבית, שמתורגמת לעברית). חיפשתי את התוכנית על הורים לילדים עם צרכים מיוחדים, כולל ילדים אוטיסטים. שווה צפייה! כאשר צפיתי בתוכנית, היא ריגשה אותי עד דמעות. התכנית הזאת חשובה, כדי שנדע לכבד את השונה והאחר.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

א. צפייה בסרטים ובסדרות מצוירות: סרטי 'ולט דיסני', הסדרה על פו הדוב, סרטי אנימציה יפנים בסגנון ה"אניקה" ועוד... אני לא צופה בסדרות המיועדות למבוגרים מעל גיל 18, כי יש בהן לא פעם אלימות ואני אדם רגיש.

ב. שחייה: אני כל השנים אוהב לשחות וכיום אני שוחה קבוע בימים ראשון וחמישי. לפני 6 שנים זכיתי במדליית זהב ב'ספישל אולימפיקס ישראל', בשחייה בסגנון גב. (ראו תמונה מצורפת).

ג. אני לומד קורס בקרמיקה וקורס להיסטוריה מהמאות ה-18-16.

4 מהו החטא הקטן שלך (ה"גילטי-פלזר")?

ארטיק קראנץ' שוקולד מריר שבתוכו גלידת וניל. אני לא מוותר על אכילת סוג הארטיק הזה בכל סוף שבוע כשאני בבית.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

ביפן, בטוקיו בשנת 2020 - באולימפיאדה. אני צופה הרבה בספורט, בכל המקצועות, והחלום שלי הוא להגיע ולצפות באולימפיאדה, אבל נראה שזה לא ימומש כי זה יקר מדי.

6 מהו הפספוס שלך?

הפספוס הכי גדול שלי הוא, שאחרי סיום כיתה ו' ב'פלגים' ציפיתי שיהיה לי 'חופש גדול' אחרון, יפה ומעניין, לפני המעבר לתיכון, אבל אז נפתחה מלחמת לבנון השנייה, שהרסה לי את חופשת הקיץ. מאוד פחדתי ונלחצתי ובגלל זה לא נהניתי מהחופשה.

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

הייתי רוצה להגיע לטיול בקובה. אנחנו חיים בעולם מודרני ומה